

SRH2014 - Den čtvrtý - 10.8.2014

Probuzení v posteli je přece něco jiného, jak se vysoukávat ze spacáku. Vláďa ještě spí, ale Jarda ve vedlejší místnosti už dávno snídá. Je tím veřejně znám, zvláště na Soumaráku jeho ranní koupele probíhají ještě v době, kdy my spíme. Zkrátka typický skřivan, se vším všudy, co k tomu patří.

Pokud mi něco pod stanem chybí, tak je to po delší době stanování, teplá sprcha. Skutečně si to užívám. Dávám si i klasickou „rybičkovou“ snídani se silnou kávou. Přichází však Vašek a zve nás na společnou snídani. V jeho altánu jsme svědky něčeho úžasného, tolik krásných a velikých hub už jsem dlouho neviděl. Však taky je v očích Vaška vidět houbařské uspokojení. Jeho maminka houby čistí a my díky Lidušce (xyl Vaška) se opět krásně cpeme. České chalupy je božské tiché (zapomenuté) místo v českém kraji. Tady by se mělo léčit tichem.

Dávám si ještě jednu kávu a loučíme se jak s Vaškem, tak s Liduškou. Ještě trošku do Vaška rýpu, zda s námi pod ten stan nepojede. Jeho úsměv však jasně říká, že Vašek už nechce zažívat „retro“ dovolené. Zkrátka zřejmě již vyrostl z jinošských let, kdežto nás to stále ještě drží. Mám dokonce pocit, že jasně naznačuje, že jestliže naše červená dovolená 2015 nebude v hotýlku s vlastní koupelnou a dalším příslušenstvím, pak s námi již nepojede. Jo co se dá dělat, dokonce mám pocit, že i Pepík OK1BJH už po stanu netouží. Jsem z toho sice trošku smutný, ale ostatní nepotřebují ke své relaxaci to, co já. Zkrátka styk s přírodou přes penziony mne neuspokojuje, já potřebuji v té nádheře spát a dotýkat se jí bosou nohou. Již vloni jsem zde popisoval, že neznám větší rozkoš, než procházku v rosou mokré trávě a to bosou nohou.

Jarda s Vláďou chtějí jet od Vaška přímo na Soumarák, já však tam již byl, navrhuji, že pojedeme do rovnocenné přírody a to do Novohradských hor, s mezi zastavením ve Vyšším Brodě. Vláďa je starý historik a vidina možnosti navštívení poštovního muzea, ho jasně přesvědčuje. Jarda i kdyby chtěl úplně jinam, tak nemá šanci, zřekl se jí už tím, že nejel na SRH vlastním autem. Ale jinak i tak Jarda má mé uznání, protože ještě před 7 roky nechtěl o stanu ani slyšet. Je to typický „lázeňský“ amatér (prý v tom má prsty jeho XYL Vlasta). Pamatuji si, jak před 3 roky za námi přijel do kempu Paris. Postavil si stan, zalezl dovnitř a pak už jsme ho delší dobu neviděli. Když asi za hodinu za námi přišel, ptám se ho, kde tak dlouho byl. Jeho odpověď byla velice úsměvná. „Já tam vlezl, ale pak už to nešlo ven, já se tam nemohl otočit“. Pak ale začal na sobě pracovat, vyměnil si kyčel, několik kolen a dalších údů a dnes je to nejpohyblivější účastník expedice.

Jedeme přes Český Krumlov dál podle Vltavy. Jsem celý rozechvělý, vzpomínám, jak jsem zde jel svoji první vodáckou túru ze Soumaráku do Boršova. Pokud jsme na Vltavě potkali nějakou další loď, tak jsme se zuřivě zdravili a vyměňovali si lahve piva za jiné značky. Spali jsme na různých loučkách, odkud nás někdy vyháněli majitelé. Spali jsme těsně pod Dívčím kamenem a nikomu to nevadilo. Dnes zde vzniklo plno kempů a kempíků, s jasnou snahou jen a jen vydělat. Sleduji vlevo Vltavu a domlouváme se z auta do auta pomocí Baofengů. Je to docela příjemná zábava. Co mne však zarazí, že na Vltavě je jeden pruh lodí, jako kdybychom se vrátili do minulého století a někdo splavoval dříví. Místo dříví je to však nekonečný proud vyder (značka lodi) a raftů. Že by toto bylo to moderní vodačení? Přecpané kempy, přecpané hospody a řvoucí vodáci. Jo Milane, už jsi nějak zestárnul, vůbec nejsi schopen se vžít do moderní doby. Vždyť ta voda je v kapitalismu nádherný

zdroj obživy. Máš zahrádku u Vltavy? Udělej tam chemický záchod, ohniště a přilákej tam vodáky. Jedna noc za 200 Kč, k tomu je budeš napájet pivem za 30Kč a zkrátka vyděláš tolik, že v zimě z toho budeš nádherně žít. Můžeme to někomu vytýkat? Zkrátka byznys je byznys. Pokud se to dělá ve velkém, pak je to nádhera s miliónovými zisky. Práce to skoro žádná není. No a voda je nás všech, ta nic nestojí (zatím).

Tak toto je ten nový vodní průmysl. Jedna loď se pronajímá za 600 Kč/den. Tak počítejte jen z toho, co je zde vidět. A tato hrůza jede po vodě, řve a hází špunty od piva do vody HI.

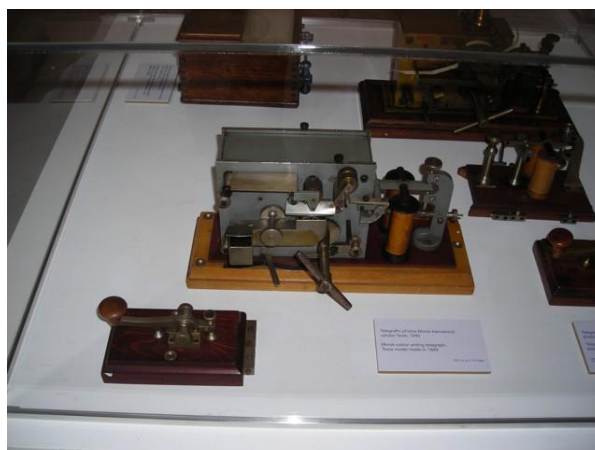
Večer mám sked s bráchou. Z loňské zkušenosti vím, že u elektrárny je to vše totálně zaručené. Platíme si kemp na jednu noc a vedu kluky dál od místa, kde jsem byl vloni. Ubytováváme se těsně vedle skladiště lodí. Jsou zde i nějací vodáci ze Znojma. Bohužel trpím takovou chorobou, že jakmile se někomu podívám do očí, jasně zjistím, že je to „divný“ člověk. Jeden takový tam sedí, notně posilněn alkoholem. Nechci kluky vzrušovat, mými divnými úvahami, ale moc se mi to nezdá. Rychle stavíme stany a těšíme se na prohlídku muzea. Stavíme stany, my s Jardou svůj stan umíme postavit, Vláďa si však svůj dvouplášťák vypůjčil. Samozřejmě si ho doma na zahradě nepostavil a tak se trápí s tím, že ty hůlky nepasují a že vlastně ani neví, jak se to staví. Nakonec to řeší šalamounsky, vyndává svůj ministan s tím, že mu to stačí. Odcházíme do muzea.

Máme spousty času a tak si prohlídku za „důchodcovskou“ vstupenku velice užívám. Kluci zřejmě závodí, kdo to projde dřív, a tak se mi brzy ztrácí.

Pochopitelně mne nejvíce zajímají věci související s přenosem dat. Připadá mi to nesmírně nedávno, kdy jsme na vysoké škole měli programování ve Fortranu. Úloha se vyděrovala na dálnopisu RFT, předala krásným dívenkám, které dělaly operátorky na supermoderním výpočetním stroji Minsk 22. Už jen ta klimatizovaná místnost ve mne vyvolávala pocit „Technické revoluce“. Pamatuji si, jak jsem dostal zápočtovou práci a měl řešit nějakou diferenciální rovnici, pomocí konvergenční úlohy za pomoci Eulerovy rovnice. Zkusil jsem si pár iterací řešit na kalkulačce. Docela silně a rychle to konvergovalo. Odhadl jsem tedy, že po desátém průchodu již výsledek bude dostatečně přesný. Abych viděl, jak rychle to bude konvergovat, nechal jsem si po každém průchodu vytisknout mezivýsledek. Podle mého odhadu tedy stačí k vytištění jeden papír. Když jsem si šel pro výsledek, dostal jsem obrovský balík. Jakmile mi to dívenka dávala, slyšel jsem, jak vzadu někdo křičel. „Pošli mi sem toho pitomce“. Co se dalo dělat, byl jsem předveden k panu profesorovi. Byl očividně silně naštván. „Člověče, jeden list papíru stojí 1 Kč, vy tady máte stovky stran, kdybych si toho nevšiml, tak to tiskne ještě teď. Teď si tady sedněte a do pěti minut mi řekněte, kde jste udělal chybu. Jestliže ji neobjevíte, tak ke zkoušce vůbec nemusíte chodit.“. Naštěstí jsem chybu objevil a jasně si už tenkrát uvědomil, co je to proměnná integer a real a že ta mrcha počítač počítá s omezenou přesností. S láskou jsem si tedy prohlížel ty nádherné děrovačky.

Prohlížím si schránky na dopisy a vybavuje se mi vzpomínka Milana OK1IW. Ten před rokem 1989 pracoval u pošty v oddělení výzkumu a vývoje. Tenkrát mi říkal, že zkoumali, proč tato modrá schránka vydrží víc než ty moderní. Došli k závěru, že ta stříška má naprosto pozitivní vliv na životnost HI. Nedá mi to, abych si ji tedy nevyfotil.

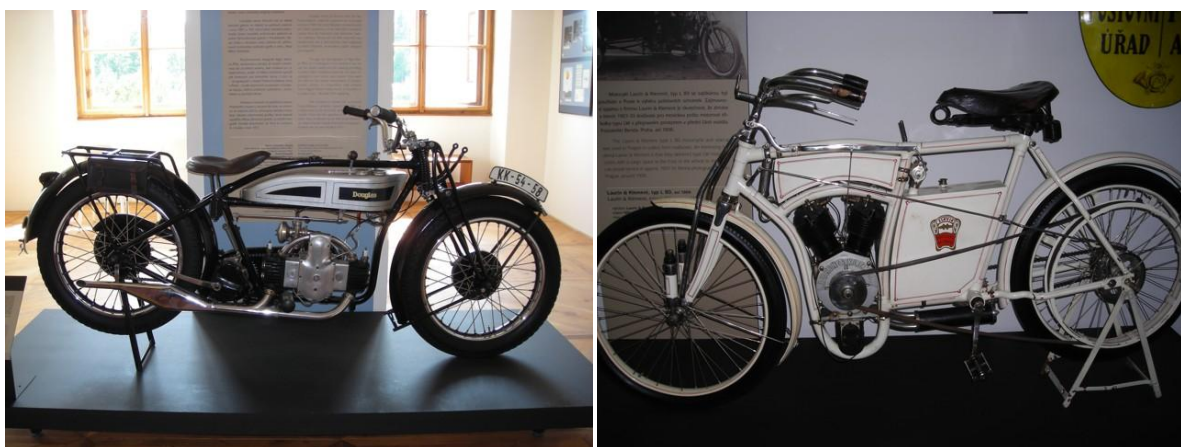
Zajímavá je i historická fotografie, jak se vyhledávalo místo pro postavení vysílače u Mělníka. Už tenkrát na to šli vědecky a uměli měřit intenzitu elektromagnetických vln.

Co naplat, máme dnes dokonalé přenosy dat, ale potrubní poštu nic nepřekonalo. Škoda, že se to nerozvádělo dál. Jaká by to byla nádhera, kdyby si člověk objednal nějakou součástku a šup, z Gesu by to dostal ne za dny, ale během několika minut.

Tak toto už je moderní doba. Kdo by to neznal? Je mi záhadou, že ty RD200 nikdo neukradl HI

Tak na tomto všem naši pošťáci jezdili. Jak rád bych se do té doby vrátil. Zvláště ten „pařez“ je mi stále sympatický. Co jsme se na tom najezdili.

A co takhle se projet v kočáře. Ještě bych si to vše chtěl řádně prohlédnout. Bohužel nemohu najít kluky. Že by už byli venku? Ukončuji prohlídku.

„Co je?“, povídám. „Tam je takových krásných exponátů, to jste určitě vše neviděli a nepřečetli“. Chvilí se šibalsky na mě dívají: „My si zapomněli brýle“. Pane bože myslím si, oni chodí do muzea a nevezmou si sebou brýle.

Dostali jsme chuť na něco dobrého. Jdeme na náměstí, zde si vzpomínám, že byl bufet. Měli zde vynikající gulášovou polévku. Dnes je zde místo bufetu česká spořitelna. Nevadí, sedáme si a s Vládou konstatujeme, že zde mají plzeňské pivo. Jarda je typický „malinovkář“, přesto si jedno pivo taky dává. Povídáme, povídáme, venku svítí sluníčko a je nám fajn. Dohadujeme, co zítra. Sledujeme i „psí“ válku, kdy k jednomu českému fouskovi se přiblížil nějaký rakouský. Ten psí řev je tak silný, že mám pocit, že se okamžitě sežerou. Páničkové na ně naprosto nestačí. Pomalu se blížíme na tábořiště. Musím ještě natáhnout anténu kvůli skedu s bráchou. Den docela příjemně utekl. K našim stanovým sousedům došla zbylá parta (přijel autobus). Na to, že jsou ze Znojma, však konstatuji, že decentně nepijí, ale řádně chlastají. To bude noc. Signál od bráchy je sice zarušen, ale silný. Povídáme si a užíváme tu radost z hezkého spojení. Vláda už to nevydržel a leze do svého stanu.

My s Jardou jsme však „estéti“ a tak si jdeme ještě omýt nohy. Tak další den z SRH je za námi. Pomalu v rachotu Znojemských „taky vodáků“ usínám.